

A close-up portrait of a woman with long, dark brown hair, looking directly at the camera with a slight smile. The background is a warm, golden-yellow light, possibly from a sunset or sunrise, creating a soft glow around her face.

Mária
Blšáková

A čo ak.
preplo *im*

MARENČIN PT

Mária
Blšáková
A čo ak.
preplo *im*

MARENČIN PT

© Mária Blšáková, 2015
© Marenčin PT, spol. s r. o.
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Jazyková úprava Sylvia Sachs
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
515. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-573-5

Venovanie

Túto knižku venujem pani Friede, najláskavejšiemu a najpokojsnejšiemu človeku, akého poznám.

Dieses Buch widme ich Frau Frieda, sie ist der gütigste und friedlichste Mensch, den ich je kannte.

Pod'akovanie

V prvom rade ďakujem tebe, Martuška Benešová, za tvoju podporu, za miniblšky, ktoré si v mojom texte vychytávala, za mnoho dobrých rád a za to, že si mojou priateľkou. Vám, Peter, Miriam, Inés, Marta, Monika, Valika, Lucka a ostatným čitateľom, ďakujem za vernosť i za trefné pripomienky. Daniela, Lia, Hana, vám ďakujem za uši, ktorým som za posledný rok pri súkromných čítačkách dávala poriadne zabráť. Pavel, tebe ďakujem predovšetkým za všetky technické záležitosti, na ktoré som prikrátka, za súbory, formátovania... celú tú španielsku dedinu. Kristínka Ježovičová, tebe ďakujem za to, že si dovolila svojej Soni hostovať v mojej knižke a že si moju Emu prichýlila v tej tvojej.

28. 4. 2013 Nedeľa

Nočná lekcia od bezdomovca Ďuriho, ktorú mi neplánoval udeliť a ktorú som si neplánovala pripustiť, vo mne zanechala veľmi silné pocity a vyústila do zatiaľ najsilnejšej potreby niečo zmeniť. Musím to spraviť, tentoraz to nesmú byť len prázdne sľuby samej sebe. Som unavená a kratučký spánok ma nestihol poriadne zregenerovať, no mozog mi šrotuje na plné obrátky. Potrebujem sa nejako nakopnúť. Musím, aby som prežila. Z úvah ma vytrháva zvonenie mobilu.

„Ježiši, Ema. Nevieš si predstaviť, ako som sa bála.“

„Čoho zasa? Naháňal ťa rozzúrený pitbul, alebo sa k vám niekto vlámal?“

„Srandičky? Volala som ti miliónkrát.“

„To je zvláštne. Zmeškaných hovorov mám len sedem.“

„Detailistka.“

„Gutalax.“

„Prečo gutalax?“

„Lebo tiež preháňaš.“

Z Bibinho hlasu sa vytráca ustráchano-vyčítavý tón a nahradzuje ho smiech.

„Nemohla by si prísť?“ pýtam sa.

„Tramtadadáám.“

„A toto je zas čo?“

„No predsa fanfára. Prvý raz si ma pozvala sama a nemusím sa ti vnucovať. Najradšej by som bežala hneď, ale mám tu máti. Dovalila sa včera ráno a do polnoci s Karolom mastili karty, spomínali na zašlé časy, rozoberali, odpúšťali staré krivdy a zalievali sa ako priesady. Až na to, že namiesto vody chloptali slivovicu. Stačí ti?“

„A ako to dopadlo?“

Ležím na posteli v spálni, na ukazovák si natáčam uvoľnenú nitku lemu nočnej košeľe a usmievam sa.

„Presne tak, ako som predpokladala. Mama teraz ráno vracala a Karola prehnať. Keďže máme len jedno vecko, celkom som sa zabavila. Na chľast treba poriadneho chlapa.“

„Alebo mňa.“

„Alebo teba.“

Jej vyškerenú tvár si viem predstaviť tak verne, akoby stála predo mnou.

„Chcela som vedieť, či si tam bola – a hlavne sa ma teraz nespýtaj kde...“

Mala som to na jazyku, i keď, pravdaže, viem, čo ju zaujíma.

„Bola.“

„A?“

„Isto si domyslíš, že to nebolo dvakrát príjemné. Poviem ti zajtra.“

„Dobre, moja. Dovalím sa okolo deviatej, môže byť? A... ešte jedna otázka. Jedla si?“

Púšťam sa do smiechu a Biba trpezlivo čaká na odpoveď.

„Ešte nie, ale sľubujem, mami, že si niečo dám, hneď ako položíme.“

„Ok, dievča. Tak sa ber do kuchyne a ja poskytnem prvú pomoc tým neborákom. Matka vyzerá ako umučenie Kristovo. Naposledy sa takto strieskala pred pár rokmi na sestrinej birmovke. Pa, Emuška, a dobrú chuť.“

Odkladám telefón a snažím sa oslobodiť modrajúci prst. Namotaná nitka sa však nedá odkrútiť, a tak poriadne ťahám, kým sa neroztrhne. Kus odpáranej lemovky ma štekľí na stehne.

S Bibou som bola pred šiestimi dňami a napriek tomu mi neskutočne chýba. Rozmýšľam, čím to je, veď veľakrát som vlastnú rodinu nevidela i pár týždňov a necítila som takýto deficit.

Poznanie dňa: Ľudia sú ako jedlo. Niektorí pôsobia blahodarne ako vitamínový kokteil, iní nám ležia v žalúdku a spôsobujú krče, no a z niektorých sa človek ide doslova posrať.

Prekvapuje ma, aká som zrazu hladná. Z chlad-

ničky vyberám tri zo štyroch vajec. Rozklepávam ich o roh kuchynskej linky a vlievam do horúceho oleja na panvici. Potom mi napadne, že tomu jednému, čo zostalo v chladničke, bude bez súrodencov smutno. Skôr ako zaregistrujem jeho čierny riedky obsah, kontrastujúci so žltou tuhnúcou hmotou, do nosa mi udiera neskutočný smrad. Mám po raňajkách. Šľak aby to trafil!

29. 4. 2013 Pondelok

Domový zvonec sa ozýva o 7:50. Viem to úplne presne, lebo práve v tej chvíli mi odstrihnutý necht z veľkého palca ľavej nohy vystreľuje smerom k hodinám. Víтам ju zabalená v osuške a s turbanom na hlave.

„Nemala si prísť o deviatej?“

„Pár minút hore-dolu. Pod' sem, nech si ťa vystískam!“

Zalomcuje mnou a potom, stojac na prstoch, mi dáva bozk na obe líca.

„Pár minút? Veď ešte nie je ani osem.“

„No bôže, tak som si asi zabudla prestaviť letný čas.“

„Biba! Čas sa posúval pred mesiacom.“

„Vidiš?! Vravela som ti, že si detailistka,“ s hranou prísnosťou na mňa mieri prstom, no kútikmi úst jej šklbe.

„Uvarím kávu a ty sa choď preobliecť.“

Vchádzam do spálne a usmievam sa pri Bibinom zhíknutí.

„Nádherné. Ema, tie obrázky nemajú chybu. Kedy si to stihla?“

Navliekam sa do bavlnených krátkych nohavíc a veľkého trička. S bielizňou sa neobťažujem. Nalievam vodu do kanvice a vyberám hrnčeky.

„Včera. Bola som trochu v sklze, aj keď sme si s Paulom nedali žiadny záväzný termín. Páči?“

„Že sa pýtaš. Tuším som sa do Gintera práve zamilovala. Mám slabosť na zlých chlapcov.“

Opatrne berie do rúk postupne všetky tri kresby a ja po dlhom čase cítim hrdosť. Zalievam kávu, nenápadne sa pozriem na prsty a potom, bohvie prečo, dvíham vďačne pohľad k stropu. Ak tam kdesi fakt je, nech vie, že jeho dar neberiem ako samozrejmosť.

„Vezmi cukor a pod!“

Beriem hrnčeky a kladiem ich na stôl v obývačke. Biba ma nasleduje. Strká si nohu pod zadok a ja si tie svoje prepletám do tureckého sedu.

„Tak ako? Tešíš sa do práce?“

„Teraz už ani veľmi nie. V piatok mi volal nosáň, že mám doniesť výpis z registra trestov. To môže?“

Dvíham ramená. „Neviem, asi hej. Veď je šéf. Netvár sa tak znechutene. Nepozná ťa a nemôže vedieť, či nepatríš medzi typickú Slovač, ktorá má s prácou len dva zásadné problémy. Ako z nej niečo odnieť a potom prísť na to, načo to niečo slúži.“

„Bibe zabieha káva a pri kašľaní jej z hrnčeka trocha vyčľapne. Na bėžovom poťahu sa rozpíja tmavá škvrna. Zdesenie, ktoré sa jej v očiach objavuje, nahrádza pobavenie, keď si zvliekam ponožku, pár razy ňou pošúcham miesto činu a hádzem ju smerom do chodby.

„Neboj sa, všetko bude dobré. Neverím, že existuje niekto, kto by si ťa neoblúbil.“

Behom pár minút sa na jej tvári už vystriedalo niekoľko emócií. Tentoraz úsmev strieda dojatie. Nakláňa sa ku mne. Hádam ma nechce zasa stískať?! Chce. Pre istotu kávu odkladá a ja sa tvárim trpiteľsky, i keď jej spontánny prejav má svoje čaro.

„A teraz ty. Ako si prežila stretnutie s tou Xantipou?“

Zhlboka sa nadychujem a rozprávam skrátenú verziu. Dúfam, že ma preruší nejakou poznámkou, no ona ticho sedí a počúva.

„Som skrátka hlúpa. Tak mi treba.“

„Nie si, len si sa zamilovala. A možno je i škoda, že nie si hlúpa. Jednoduchší ľudia sú šťastnejší. Tí múdrejší viac špekulujú, stále sa v niečom rýpu a stále niečo spochybňujú.“

Berie obidva hrnčeky do kuchyne a otáča kohútikom.

„Predstav si, že tu stoja traja veľmi smädní ľudia. Jeden je z tých jednoduchších, druhý je priemer a tretí supermozog. Stavím sa s tebou, o čo chceš, že ten prvý by si s radosťou napustil vodu a napil sa. Ten druhý by sa poobzeral, či niekde nie je minerálka, najlepšie chladená, a až potom by sa napil. A ten tretí by sa mračil premýšľajúc, či voda neobsahuje toxické látky, suspenzie, či nemá korózne účinky a tak ďalej...”

Do umytého hrnčeka si napúšťa vodu a na ex vypije. Nechápe, prečo sa púšťam do smiechu. Pohľadom zavadí o obal z vifonky navrchu plného koša a zazrie ako čert.

„Obliekaj sa. Ideme do obchodu.“

Poznanie dňa: Múdrost človeka nespočíva len v schopnosti prijať a pochopiť množstvo informácií. Je i o zdravom sedliackom rozume.

Okolo druhej znova sedíme v obývačke. Tentoraz s plnými taniermi. Rybie prsty, cestovinový šalát, pohár vína, dobrá spoločnosť a Zelená mília tvoria dokonalú kombináciu.

30. 4. 2013 Utorok

Po ďalšom vystáti fronty na pracáku sa pomalým krokom poberám smerom k domovu. Nik ma tam nečaká, tak nie je dôvod na náhlenie. Tvár vystavujem jarnému slnku a odriekaním detských básničiek sa snažím zabrániť myšlienkam, roztancovať ich melodramatický balet.

Zastavujem sa v obchode a kupujem pár nevyhnutných vecí: šampón, toaletný papier, tampóny, polovičku chleba, fľašu červeného a cigarety. Stavím sa, že podľa obsahu nákupného košíka by nejaký šikovný psychológ – samozrejme, z Ameriky – vyprofiloval typ človeka.

„Americkí vedci našli mystický bod G.“

„Ježiši, a kde som ho stratila?“

Spomienka na jedno popoludnie spred rokov ma na chvíľu pobavila a vzápätí rozosmutnila.

Ten deň si pamätám veľmi živo. Vilma sa maľovala pred zväčšujúcim zrkadlom, chystajúc sa na ďalšie rande, a ja som jej čítala zo ženského časopisu.

Môj bod G naisto skapal na suchoty.

Zatváram dvere a rozmýšľam nad zvláštnymi prepojeniami v mojej hlave, veď kto iný by sa dokázal prepracovať od nákupného vozíka takmer k sexu? Evidentne mi chýba. Škoda, že som si vtedy nekúpila milenca na baterky. Budem to musieť na ďalšej valnej hromade samej so sebou hodiť do plácu. Zhadzujem zo seba oblečenie. Zas pekne-krásne na kopu. Viktor nad tým vždy krútil hlavou. To svoje si vždy starostlivo preložil cez stoličku. Šibe mi? Už len toto mi chýba, spomínať na trtkoša bez chrbtovej kosti. Z chladničky vyberám misku so šalátom a lyžicou bagrujem priamo z nej.

Prečo mužov nezaujíma to, čo spôsobujú ženám, ktoré im veria? Prečo je pre nich zbavenie sa nadbytku v semenníkoch také dôležité? Prečo ich nezaujíma ženská duša? Alebo zaujíma, len si myslia, že sídli niekde, kam sa dá dostať len cez vagínu? A... kam sa, došľaka, podel šalát? Prekvapene hľadím do takmer prázdnej misky a čakám, kedy mi dvihne žalúdok. Nič. Zdá sa, že moje telo neodlišuje miesto a druh prázdnoty.

Zapínam počítač. Skenujem obrázky Gintera a prihlasujem sa do mailovej schránky. Ťukám na kolónku nový mail a na písmeno K. Objavuje sa Klaudiina adresa. Pridávam prílohy a krátky text. Odosielam. Nebola som tu niekoľko dní. V prijatých správach je i mail od Slnovrata – Vratka.

„Milá Ema. Naozaj nie som tak celkom sám. Mám úžasnú desaťročnú dcérku Alžbetku a obetavého otca, ktorý nám veľmi pomáha. Bez ženy som sedem rokov. Myslím tým bez manželky, pretože pár krátkodobých vzťahov som mal, no neprerástli do ničoho hlbšieho. Momentálne nič nehľadám, no ak niečo príde, nebudem sa brániť.“

Fíha. No toto. V hlave sa mi znova roztáča kolo-toč otázok. Žeby bol vdovec? Klikám na odpoveď a píšem jediné slovo: Umrela?

Poznanie dňa: Slovo hlad si zvykneme spájať s prázdnyim žalúdkom, no zdá sa, že má omnoho viac podôb.

Vratko neodpísal. Posledný raz som nazrela niekoľko minút pred polnocou.

1. 5. 2013 Streda

So zavretými očami si vychutnávam bezmyšlienkový stav, až kým ho nenaruší dotyk. Chrbát sa mi prehne v šoku z nečakaného, no niečo ma núti ostať v nezmenenej polohe. Ruka, patriaca bohviakomu,

sa na chvíľu vzdáva. Počujem zvuk otvárajúcej plastovej fľaštičky, v ktorej je opalovací krém, a potom sa mi dostáva o niečo chladivejšieho dotyku. Prsty na mojom chrbte sa rozopínajú ako chobotnica a vysielajú signál do všetkých zákutí tela. Neza-ujíma ma, kto to je. Vôbec necítim potrebu obzrieť sa, len vychutnávam slastný pocit... Vo chvíli, keď moje lopatky závidia ramenám, sa dlaň presúva nižšie. Prsty zachádzajú pod okraj spodného die-lu plaviek a doslova ma začínajú mučiť. Snažím sa dychom neprezradiť, čo to so mnou robí. Ide to veľmi ťažko. Vlastne – nejde to. Z hrdla mi uniká vzdych a ruka prechádza na moje stehno, aby ma mučila ďalej.

Ešte! Telepaticky vysielam príkaz, či skôr pros-bu. Moja panva sa nadvihuje v očakávaní. Chve-nie neviem a ani nechcem zastaviť. Kĺzavo-krúživé pohyby naberajú na intenzite a...

Dočerta! Telefón. S pocitom priam fyzickej bo-lesti vstávam a ramenom narážam o zárubňu dve-rí. Super, aspoň môžem porovnať.

„Ježiši, čo chceš?! Mala som perfektný sen a ty...“

Biba na chvíľu zarazene mlčí. Potom vraví, že je pol deviatej, tak si myslela... Šteklivý pocit z tela uniká prirýchlo. Škoda.

„To je v poriadku, Bibuš, len si ma prebudila uprostred erotického sna.“

Počujem smiech a otázku, aký bol. Cítim sa trochu trápne, veď jej hádam nebudem...

„Bibuš, trochu si to v hlave utراسiem, lebo sa ešte stále hýbem medzi snom a realitou, a potom zvažim, koľko je vhodné povedať.“

„Sny sú fajn, že?“

„Sny sú megasuper, niektoré. Ak v najnevhodnejšej chvíli nezazvoní telefón.“

„Nebud' z toho smutná. Len mužské erotické sny končia orgazmom. U žien majú skôr motivačný charakter. Nezabúdaj, že Boh je muž.“

Jej hláška vo mne štartuje taký smiech, až sa mi v kútikoch očí objavujú slzy.

„Myslím, že to robí ten mój – lásky čas. Nechápem, ktorý somár drbol práve na prvý deň tohto mesiaca sviatok práce. Možno nám chceli podsunúť, že máme cítiť predovšetkým lásku k práci, a potom môžu prísť na rad iné radovánky. Mimochodom... dnes nastupuješ. Viem o tom a budem na teba myslieť.“

„Veru, Ema. Život je plný paradoxov. V deň, keď budú mať iní voľno, ja budem zarezávať, veď ako sa dá lepšie oslavovať, ak nie pri pohári oroseného? Druhého, tretieho či štvrtého...?“

Smeje sa, no cítim, že má obavy. Snažím sa, ako najlepšie viem. Opakujem, že všade sú ľudia a že úsmev je voľná vstupenka kamkoľvek a ku komukoľvek. Ďakuje. Praje mi pekný deň a pripomína, nech na ňu myslím. Nemusí. Budem i bez toho.

Druhý telefonát prichádza okolo pol jednej. V tom čase mám za sebou neúspešný pokus o zjedenie mrazenej pizze. Piekla som ju pridlho a tvrdé okraje mi poranili podnebie.

„Zatiaľ je tu perfektne, i keď kmitám ako kolibrík. Mám super kolegynku. Volá sa Matilda. Vyzerá ako prerastené kurča, ktoré sa zabudlo vyliahnúť. Veľmi som sa bála začiatku, a k tomu rovno dvanásťka, ale s Matildou a čašníkom Ferom, ktorý chce, aby som ho volala Frenky, to ujde určite rýchlo. Matilda je skvelá. Príkaz na tykanie som dostala už po prvej minúte. Má päťdesiatdva a už viem všetko o jej starom, o jej obľúbených jedlách, dokonca i o bielizni a starých frajeroch. Ide ako kosačka, ale vôbec mi to nevadí. Skôr naopak.“

Napadne mi, že momentálne ako kosačka ide i Biba, no teším sa z jej nadšenia.

„Musím, zlatko. Maj sa mi. Ešte ti zavolám.“

V telefóne zachrapští a onemieva.

„Tak už viem i o Matildiných rodičoch a o naša-hovačkách kvôli dedičstvu po starkých. A... podrž sa, už viem aj to, akého má jej starý.“

Esemeska od Biby ma zastihuje nad puzzle. Posielam jej úsmevček a pokračujem v hľadaní. Na hárku papiera mám načiaraných dvanásť paličiek. Robím si prestávku a nazerám do mailovej schránky. Nič. S hrdo vztýčenou hlavou tiahnem na bal-